

Kendimi Kaybettiğim Yerde Buldum

Véronique Maciejak

KENDİMİ KAYBETTİĞİM YERDE BULDUM
VÉRONIQUE MACIEJAK

Özgün Adı: N'attends Pas Que Les Orages Passent Et Apprends À
Danser Sous La Pluie
© Éditions Eyrolles, 2019

© 2020 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE
Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-74632-3-4

1. Baskı: Nisan 2022

Çeviri: Gözde Koca
Editör: Hevdan Sönmez
Redaksiyon: Şebnem Soral
Son Okuma: Gözde Sayınsoy
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yüksel Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Kendimi Kaybettiğim Yerde Buldum

Véronique Maciejak

Çeviren: Gözde Koca

YAN | PA
SAJ

Öğretmenlik mezunu **V ronique Maciejak**, yaklaşık on yıl boyunca medya sektöründe çalıştı. Ebeveyn danışmanlığı, şiddetsiz iletişim, empatik yaklaşım ve pozitif disiplin konularında atölye çalışmaları, eğitimler, konferanslar düzenledi.

Ebeveynlik üzerine üç rehber kitabı ve biri, ebeveynin tükenmişliği konulu üç kişisel gelişim kitabı bulunmaktadır.

Gözde Koca Ankara'da doğdu. Lisans eğitimini Bilkent Üniversitesi Fransızca-İngilizce Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde tamamladı. Çeşitli yayınevlerine Fransızca ve İngilizce dillerinden çeviriler yapmayı sürdürüyor. Yayımlanmış diğer çevirileri: *Muhteşem Gatsby*, F. Scott Fitzgerald (SMS, 2020), *Beyin ve Sessizlik*, Michel Le Van Quyen (Saltokur, 2020), *İrade Terbiyesi*, Jules Payot (Kapı Yayınları, 2020), *Adolphe*, Benjamin Constant (Karbon Kitaplar, 2020), *Defneler Kesildi*, Edouard Dujardin (Konu Kitap, 2021).

Yazarın Notu

Bu eser bir hayal ürünüdür. Kitabın kahramanlarıyla gerçek insanlar arasındaki her türlü benzerlik tamamen tesadüf eseridir.

Julien Vascos, tüm yakışıklılığı ve cazibesıyla birlikte sadece hayal gücümün bir ürünüdür.

İsmi geçen yerler (Aux Bonheurs des Gens, Chez Madeleine, Double MR) yalnızca bu sayfalarda var olan yerlerdir. Aynı ismi taşıyan şirketler veya mekânlarla olası her türlü benzerlik tamamen rastlantı sonucudur.

“Büyüklerin hepsi birer çocuktu
(ama çok azı bunu hatırlar).”

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

1

Emma

17 Şubat 2014, Pazartesi – 04.30

Başını hafifçe sıcak yorganından çıkararak Emma, komodin üstündeki çalar saati kapatmak için kolunu iyice uzattı. Uyanmasını emreden kulak tırmalayıcı alarmı susturmayı umut ederek karanlıkta, parmaklarıyla komodinini yokladı. Bir cambaza yakışır insanüstü çabasının sonunda susmak bilmeyen nesneyi bulmayı başardı ve böylece alarm saatini değiştirebildi. Bu kısa erteleme, kendini yeniden, bir süreliğine uyku tanrısı Morpheus'un kollarına bırakmasını sağladı. Emma safça, kendine bağışladığı fazladan on dakikalık uykunun daha kolay uyanmasına yardımcı olacağını düşündü. Fakat umduğu gibi olmadı ve 04.40'ta tiz bip sesi yeniden yükseldiğinde, başını yastığa gömerek daha beter sövüp saydı. İnanılmaz derecede yorgundu.

Haftanın tüm günlerinde olduğu gibi çalar saatine lanet okudu.

Ne yapsa fayda etmiyordu, bir türlü alışamıyordu bu yeni iş temposuna.

En sonunda yataktan çıktı ve bedenini acı içinde banyoya sürükledi.

Dünyanın tüm yükü narin omuzlarına çökmüşçesine sırtını kamburlaştırarak yürüyüp huzur içinde ayılabilmek için

bedenini sıcak duşun altına bıraktı. Radyoyu açmıştı; keyifle, en sevdiği şarkılardan birinin çaldığını fark etti. Frankie Valli'den *Can't Take My Eyes Off You*. Genç kadın 80'lerin başında doğmuş olmasına rağmen funk, soul ve disko hayranıydı. En çok da Claude François, Abba ve Jackson Five'ı seviyordu.

Pek beceremese de bu Amerikan hitinin sözlerini mırıldanmaya çalışan Emma, kendini duşta gülerken buldu. Şarkıyı çok iyi bilmesine rağmen sözlerini bir türlü aklında tutamıyordu ve bu, bir müzik radyosu muhabiri için utanç vericiydi.

İyice ayılabilmek için hâlâ uyuşuk olan boynunu ve yüzünü ovaladı. Paketini yeni açtığı parfümlü sabunun hoş kokusu burnunu gıdıkladı. Mırıldanmaya devam ederek gülümsedi.

"I love you baby! La la la la-la-la..."

Birkaç yanlış notadan sonra musluğu kapatıp duşunu bitirdi. Rengi solmuş bornozunu üstüne geçirdi ve yansımasına bakmak için elinin tersiyle banyo dolabının aynasında biriken buğuyu sildi. Gergin görünüyordu, yüzünü buruşturdu: Karşısındaki görüntü onunla örtüşmüyordu. Bir zamanlar sayesinde sayısız iltifat aldığı mavi gözleri, iki iri mor halkanın ortasında büsbütün boğulmuş gibiydi. Kireç rengi cildi onu hasta gibi gösteriyor, içe göçmüş yanaklarıysa yadsınamaz bir şekilde yaşlandığını ifşa ediyordu. Emma, pembeleşmeleri için yanaklarını çimdikledi ve onu daha iyi göstereceğini umarak hafifçe gülümsemeyi denedi. Fakat gördüğü tablo onu tatmin etmeye yetmedi. Daha beteri, ağzının kenarında beliren yeni kırışıklıkları fark etmesine vesile oldu. Pes ederek iç geçiren genç kadın, evden çıkmadan önce makyaj yapmak için kendine bir beş dakika tanımaya karar verdi. Gözlerinin altına kapatici sürdü, siyah maskarayla kirpiklerini uzattı ve göz kapaklarına *eyeliner* çekti. Allık fırçasını hızla yanaklarında gezdirip dudağına hafif bir parlatici sürdü. Daha fazlasına

zamanı yoktu. Aynaya bir kere daha bakan Emma, acı bir şekilde şu sonuca vardı:

“Beş dakika içinde dünyanın tüm sefaletini gizlemeye çalışmak... İmkânsız bir görev olmalı.”

Kestane rengi saçlarını bir çırpıda tarayıp başının tepesinde topuz yaptı. Saç lastiğinden kurtularak yüzüne düşen birkaç tutam, ona o sevdiği genç havayı katıyordu. Kaldırıp attığı kıyafetlerini yatağının arkasından topladı. Bugün erkenci değildi, bu nedenle dolabı açıp yeni bir kıyafet aramak yerine dünkü giysilerini giymeyi tercih etti. Tişörtünü şöyle bir koklayıp giymeye uygun olup olmadığına baktı ve çabucak üstüne geçirdi. Bugün, haftanın tüm günlerinde olduğu gibi tarzı sadeydi: kot pantolon ve kazak.

Nihayet hazır olduğunda, büyük bir fincan kahve almak için mutfağa koştu. Yüzü düştü, tadı ona göre fazla sertti. Şeker bulmak için mutfak dolaplarını karıştırdı, fakat hayal kırıklığı içinde evde şeker kalmadığını fark etti. Buzdolabını açınca yiyecek doğru düzgün bir şeyin de olmadığını gördü. Menüde birkaç dilim pizza artığı, bozulmaya yüz tutmuş bir salatalık, boş bir yumurta paketi, bir parça tereyağı, kapağı açık kalmış bir kavanoz zeytin vardı. Yani bugün açtı! Dolapları karıştırarak son kez şansını denedi. Açık bir cips paketi buldu. Önceki akşamdan kalmıştı ve patates parçaları hâlâ gevrektiler, bingo! Artık kahvaltı görevi görecekti. Elini pakete daldırırken hüznle eski yoldaşına baktı: Mutfak robotuna, namıdiğer sihirli arkadaşına. Vaktiyle ona bu lakabı takmıştı. Mutfağın bir köşesinde, kurulama bezinin altına gizlenmişti. Aylardır kullanmamıştı, ancak isteği bitmiş değildi. Altı yıl önce, mutfak merakını asgari çabayla tatmin etmek için ilk maaşıyla kendine hediye etmişti onu. Emma yeni tarifler denemeyi ve yaratmayı seviyordu, özellikle de tatlı tariflerini. Küçükken annesinin ve anneannesinin en klasik tariflerini

öğrenmişti. Hatta yirmi beş yaşındayken anne babası ona kendini geliştirmesi için şef atölyesinde bir kurs armağan etmişti.

Fakat işi başından aşkın ve bariz bir şekilde uykusunu alamayan genç kadın yemek yapmaya vakit ayıramıyordu artık.

En taze sebze meyveleri seçmek için pazarlarda dolaşmaya bayılan Emma; hazır yemeklerle, paket servis pizzalarla ve hatta alelade bir paket cipsle yetinir olmuştu. “Anneannem kendimi bu denli kaybettiğimi görüyorsa mezarında ters dönüyordur,” diye düşündü. “Aşçılık bağlamında yani.” Başını baharat rafına doğru çevirdi ve yan yana dizilmiş kavanozların üstündeki etiketleri okurken içi burkuldu: “Fesleğen, köri, zerdeçal, tarhun, paprika, acırga, safran...” Eskiden ona yeni maceralara yelken açtıran tüm bu lezzetler artık toz tutuyordu. Emma iç çekip kendini bu denli işine kaptırdığına kızdı. Yandaki kapı aralığında duran kirli çamaşır yığını ise zaten kaçmış olan keyfini yerle bir etti. Acilen temposunu düşürmesi gerekiyordu. Kendine vakit ayırması artık bir ihtiyaç olmaktan öteye geçmişti!

Fakat o vakte sahip değildi işte...

Mutfak saati 05.03'tü. Yarım saat içinde yayına girmesi gerekiyordu.

Yarısı dolu kupasını evyeye bırakıp girişteki sehpa da unuttuğu küpelerini taktı ve bağcıklarını çözmeden spor ayakkabılarını ayağına geçiriverdi. Çantasını, montunu, anahtarlarını alıp hızla dairesinin kapısını çekti.

Apartmanın kapalı avlusuna adım atar atmaz pişmanlık içinde atkısını unuttuğunu fark etti. Hava buz gibiydi ve verdiği her nefes, ufak bir bulut hâlinde havada süzülüyordu. Büyük binanın üçüncü katındaki mutfak penceresine göz attı ve tekrar eve çıkacak vakti olmadığına karar verdi. Montunun yakasını boynuna çeken genç kadın, deli gibi ceplerini

kariştirip sevinç içinde eldivenlerinin orada olduğunu fark etti. Onları giydikten sonra, ısınmayı umarak ellerini birbirine sürttü. Saatine bakmasıyla beraber ağızından ufak, tiz bir çığlık yükseldi.

Saat şimdiden 05.07 olmuştu!

Vakti epey daralmıştı ama imkânsız değildi: Zamanında orada olması için tam yirmi üç dakikası vardı. Hızlı yürürse yirmi dakika içinde iş yerinde olmayı umabilirdi. Büyük lüks! Otobüse binmek daha hızlı olurdu ama ilk servisin başlaması sabah altıyı buluyordu ve Emma'nın arabası yoktu.

Binanın ağır kapısını aceleyle iten Emma, eşikten içeri adımını attı ve radyonun bulunduğu bölüme doğru sađa döndü. Double MR, merkezi Seine-et-Marne'ın Fontainebleau ilçesinde bulunan özel bir bölgesel radyo istasyonuydu. Radyoyu Éric yönetiyordu. Boşanmış, on üç ve on beş yaşlarında, ergenlik çağındaki iki çocuk babası; tüm hayatını, 1990'dan beri kurucusu ve genel yayın yönetmeni olduğu radyoya adanmıştı. İşinin aile hayatının önüne geçmesinden usanan karısı, on yıl önce onu terk etmiş ve yeniden ailesiyle birlikte olabilmek için Narbonne yakınlarına taşınmıştı. Éric çocuklarını yalnızca yılbaşı ve uzun yaz tatillerinde görüyordu. Durmak nedir bilmeden sabah dokuzdan akşam yediye kadar her an işinin başındaydı. Radyonun yönetimini tek başına üstlenen elli yaşındaki bu adam; sunuculardan, muhabirlerden, satışçılarından, bir internet sitesi sorumlusundan ve yönetici asistanından oluşan yaklaşık on beş kişilik ekibi idare ediyordu.

Double MR, Fransa'da en büyük başarıyı yakalayan popüler parçaları yayımlayarak dinleyicilerine "Top 40" denen bir formatın yanı sıra oyunlar, gündelik haberler ve iki büyük canlı yayın kuşağı sunuyordu: hafta içi 05.30'dan 10.00'a kadar "Morning Double MR" ve akşamları "Back to Home!".

Hafta sonları radyo genellikle bölge kasabalarındaki yerel etkinliklere (şenlikler, kitap fuarları, yöresel bitki festivalleri...) yer veriyordu. Böylece bölge konseyinden kayda değer bir hibe elde ediyordu. Radyonun geri kalan finansmanını ise yatırımcıların özel bağışları ve reklam gelirleri sağlıyordu. En az beş kişiden oluşan satış ekibi, potansiyel reklam verenleri araştırmak üzere her gün radyonun yayın yaptığı üç bölgeyi (Yveslines, Essonne ve Seine-et-Marne) geziyordu.

Bu nisan ayında Emma, istasyondaki altıncı yılını tamamlamış olacaktı. Yayın ekibine tam zamanlı olarak katılmadan önce akşam kuşağında flaş gelişmeleri sunarak işe başlamıştı. Bir yıl sonrasında, "Morning Double MR" kuşağının yayın direktörlüğüne terfi etmişti. Görevi sabah kuşağını yayına hazırlamak, iki sunucusundan biri olarak sunmak, çeşitli günlük olayları (magazin, edebiyat ve medya haberleri) takip etmek ve tüm bunları yaparken yayın ekibinde çalışan muhabirlerin idaresini sağlamaktı. Genç kadın, hafta sonu yayınlarında da mutlaka canlı röportajlar gerçekleştirmek üzere işbaşı yapıyordu.

Bu sezon Emma sabah kuşağını Benjamin ile sunuyordu. İş arkadaşından öte, dostu, hatta sırdaşı olmuştu. Onun mizah anlayışını, açık sözlülüğünü seviyordu ve ona tüm kalbiyle güveniyordu. Müziğe gelince, iki meslektaşın zevkleri taban tabana zıttı. Emma, Jackson Five'tan *ABC*'yi duyunca yerinde duramazken Benjamin, Sepultura veya Metallica gibi *trash* metal türü müzik yapan grupları seviyordu. Ayrıca bölgedeki bazı barlarda ara sıra sahne alan amatör grubuyla bu gruplardan parçalar çalıyordu. Orta boylu, sakalı daima biçimli ve bakımlı, ağzı iyi laf yapan bu kaslı adamın kolundaki sayısız dövmesinin yanı sıra sol kulağında da bir *piercing*'i vardı. Giyim tarzı her mevsim aynıydı: kot pantolon ve kısa kollu, esprili bir tişört. Tarzı, mizacıyla çelişiyordu.

Benjamin her şeyden önce yufka yürekli, aşırı duygusal biriydi. Çok sosyal ve daima neşeliydi. Ailesi ve arkadaşları her şeyden önce gelirdi. İş hayatına gelince, radyo sunucusu iki işi birden götürüyordu: Sabahları “Morning Double MR” kuşağını sunuyor, yayını gerçeğe geçiriyor, ardından 10.00’den 13.00’e kadar yayımlanacak reklam ve tanıtım bültenlerini hazırlıyordu. Benjamin her zaman 05.00’te işinin başındaydı. Sabah kuşağında yayımlanacak müzik planının –özellikle aynı sanatçıdan iki parçanın üst üste çalınmaması için– kontrolünü sağlıyor ve o günkü haberlerle röportajların programa düzgünce dahil edilip edilmediğini teyit ediyordu. Radyo yeni bir yazılım kullanmaya başlamıştı ve Emma dâhil, yayın ekibinden kimse bu yazılımı henüz tam olarak çözebilmiş değildi. Sorumluluk sahibi ve daima düzenli olan yirmi beş yaşındaki bu genç adam çoktan evlenmişti ve Valentin adında şimdi on sekiz aylık olan küçük bir oğlu bile vardı. Kısa süre önce ailece, radyodan arabayla bir saat uzaklıktaki bir kır evine taşınmışlardı.

Yine de sabahları radyoya en erken gelen kişi Benjamin değildi, Jérémy genellikle ondan yarım saat önde oluyordu. İyi bir gazetecilik okulunda son senesini okuyan bu üniversite öğrencisi, 05.30’la 10.00 arasında verilen flaş haberlerle ve gün boyunca çeşitli programlarda yayımlanan “Günün Etkinlikleri” köşesiyle ilgileniyordu. Double MR, yayın akışında hem yerel hem ulusal haberlere yer verdiği için genç öğrenci, aynı konuşma esnasında hem Irak’ta yaşanan bir silahlı çatışmadan hem de komşu köydeki domates festivalinden bahsedebiliyordu. İşleri karmaşıktı, yine de gayet başarılı bir şekilde altından kalkıyordu. Epey çalışkan ve işten asla kaçmayan biriydi. Zaman ve mekân fark etmeksizin seyahat etmeye her an hazırды. Özellikle de ucunda röportaj yapmak varsa... Bu onun gerçek tutkusuydu. Tek kusuru, metin yazarken radyo

dilinden çok, felsefi bir üslup kullanmasıydı. Emma bu noktayı geliştirmesine yardımcı oluyordu, çünkü radyoda vakit dardı, herkesin söz süresi dakikalarla sınırlıydı. Dinleyicinin başka bir kanala geçmemesi için konuşmanın kısa, açık ve çarpıcı olması gerekiyordu.

O pazartesi Emma radyoya geldiğinde saat 05.29'du.

Radyo sunucusu, ceketini çıkarmaya bile vakit bulamadan çantasını stüdyodaki sandalyeye attı ve yanlarından geçtiği meslektaşlarına kocaman gülümsedi. Benjamin yayına girdiğinde kulaklığını ucu ucuna takabildi.

“Merhaba! Morning Double MR’a hepiniz hoş geldiniz! Saatlerimiz 05.29’u gösteriyor. Herkese günaydın! Selam Emma!”

“Selam Benjamin ve herkese günaydın. Yalnız dikkat, bugün hava inanılmaz soğuk. Benim gibi atkınızı unutmayın sakın, sonra pişman olursunuz. Sıkı giyinin, yerdeki buzlara da dikkat edin!”

“Flaş gelişmelerin ardından Jérémy bize tüm detaylarıyla hava durumunu aktaracak. Evet, Double MR, saat tam 05.30, şimdi haberler.”

Haberler yaklaşık üç dakika sürdü ve ardından yayın, Stromae'dan *Tous Les Mêmes* ile devam etti. Parçanın yayını esnasında üç sunucu kulaklıklarını çıkarıp laflamaya başladılar. Jérémy metinlerini tekrar gözden geçirmek üzere ofisine gitmeden önce Emma, çok uzun bulduğu haber başlığının yeterince çarpıcı olmadığını belirtti. Ayrıca muhabirin, bir sonraki habere hava durumunu vererek başlaması şarttı, zira buz fırtınası ve çığ olaylarından dolayı Île-de-France'ın tamamı için turuncu alarm verilmişti. Gazetecilik öğrencisi, başıyla onaylayıp ikiliyi yalnız bıraktı. Emma kısık ve telaşlı bir sesle özür diledi.

“Kusura bakma canım. Bu sabah çok zor uyandım. İşler ne kadar iyi gidiyorsa ben o kadar geç kalıyorum...”

“İyi de tam vaktinde geldin, niye canını sıkıyorsun? Ayrıca endişelenme, gerekirse J r my’nin girişini ben tek başıma yapabilirim.  ric’in yayını neden bu kadar erken başlattığını hâlâ aklım almıyor.  nceki, 06.00’yla 10.00 arası çok daha iyiydi açıkçası.”

“Bu fazladan yarım saate ben de bir anlam veremiyorum doğrusunu istersen. Neyse, hafta sonun nasıl geçti bakalım?”

“S perdi. Cumartesi Chailly-en-Bi re’de *Puffy Pub* diye bir mek nda konser verdim. Pazar günü de evde tamirat işleri yapıp biraz kafamı dinledim. Sen neler yaptın?”

“S bastien ile  tiolles’da, bitki değiş tokuş edilen şu kermesi sundum. St dyoyu toparlarken  ric’in eli ayağına dolaştığından ekipmanları yerleştirmesine yardım etmem gerekti. Eve akşam sekizde d nebildim.”

“Bana sorarsan dışarıdaki işleri yapmayı bir an önce bırakmalısın. Her biri ayrı tantana. Bu şekilde dinlenmeye nasıl vakit bulabilirsin ki? Senin de bir hayatın var sonuçta!” diye arkadaşına kızdı Benjamin.

“Ben de h limden memnun değilim, ama S bastien dışında kimse  ric’in işlerine gönüllü olmuyor. Yayın koordinatörü olarak da çalışanlara örnek olmak bana düşüyor işte.”

“Emma’cığım, yayın koordinatörü unvanının sana sıkıntıdan başka bir şey getirmiyor, bilmem farkında mısın? Hepimizden fazla çalışıyorsun, karşılığını da almıyorsun üstelik.  ric bu unvanı, senden daha fazla faydalanmak için kullanıyor. Zayıf noktayı yakaladı, oyununa gelme artık şu adamın,” dedi Benjamin homurdanarak.

“Noel’de 500 avro prim aldım bile,” dedi Emma ve biraz utanarak ekledi: “Ayrıca  ric bana harika kartvizitler sipariş etti.”

“Ciddi olamazsın Emma... Gerçekten... Bunca emeğin karşılığı 500 avro mu? Kendi yaptıklarım bile bana çok

geliyor, seninkiler üstüne tuz biber. İş sözleşmende ne yazıyor bir söylesene?”

“Éric sezon sonunda sözleşmedeki iş tanımını yenileyeceğine ve maaşımı artıracığına söz verdi.”

“Her sene herkese aynı şeyi söylüyor ama aynı tas aynı hamam devam ediyoruz... Tekrar soruyorum: Maaş bordronda ne yazıyor?”

“Muhabir.”

“Hımm... Ama sen yayın koordinatörü olarak çalışıyorsun... Peki. Ya mesai saatin?”

“05.30 - 12.30.”

“Pekâlâ. 05.30 kısmı doğru ama 12.30’dan pek emin değilim. Ben 13.00’te çıkıyorum ve seni o saatte yayın departmanında görüyorum hep!”

“Mesai konusunda sen de titiz davranmıyorsun, sözleşmede yazandan daha fazla çalışıyorsun.”

“Sadece biraz daha fazla, neredeyse iki katı değil. Ayrıca ben hafta sonları ekstra mesai yapmayı asla kabul etmiyorum. Eşime ve Valentin’e vakit ayırmayı tercih ediyorum, hafta içi radyo için yeterince çalışıyorum zaten. Ve son olarak, maaşını da bir söylesene.”

“Ne kadar olduğunu gayet iyi biliyorsun,” dedi Emma. “Buradaki herkes gibi ben de 1.500 avro alıyorum.”

“Herkes... ama istasyondaki herkes! Satışçıların hepimizden çok daha iyi kazandığını unutma, o da apayrı bir mesele zaten. Ama çok da kafana takma ya, aferin, helal sana, asgari ücretten 50 avro fazla kazanıyorsun, buna da şükür! Ah, unuttuyordum az daha, *500 avroluk süpeeeeer primin ve haaarika kartvizlerin* de var!” derken meslektaşının sesini taklit edip iyice üsteledi Benjamin.

Emma yayına dönmek için hızla mikrofonu açarken gülmeden edemedi. Stromae’ın şarkısının son sözleri stüdyoda

yankılanıyordu. “*Tous les mèmes, tous les mèmes, tous les mèmes et y'en a marre**...” Şimdi sıra günlük burç yorumlarındaydı. Genç kadın, benzerlerinden farklı olan bu köşeyi her gün, Zodyak'ın farklı burçlarını puanlandırarak yazıyordu. Burçları olağan sıralarına değil, günün öngörülerine göre sunuyordu. Böylece burç yorumu faslı, Emma'nın o günü en zor geçireceğini tahmin ettiği burçla başlıyordu. Bugün, Kova burçlarını zorlu bir gün bekliyordu: Bu sabah sollarından kalkacaklar ve canları epey sıkılacaktı. Aşk, iş, arkadaşlık, hiçbir işleri yolunda gitmeyecekti! Emma; Koç, Başak, İkizler, Boğa ve Yengeçler için biraz daha olumlu değerlendirmelerde bulduktan sonra söz sırası kendisine gelen Benjamin, yorum faslını kapatma şerefine nail oldu. Günün favorisi, Oğlak burcuuydu:

“Ve 17 Şubat 2014 Pazartesi gününün kazananıyla burç yorumlarını noktalıyoruz. Günün kazananı Oğlak burcu!”

“Muhteşem, ben de Oğlak'ım!” diye araya girdi Emma.

“Öyleyse Emma ve tüm Oğlak burcu dinleyicilerimiz, bugün şansın sizinle beraber olduğunu bilin! Aşk ve iş alanlarında her şey sizin için yolunda gitmekle kalmayacak, hayatınızı zenginleştirecek kişilerle de karşılaşacaksınız. Bugün sizi yirmi üzerinden on sekizlik bir gün bekliyor!”

“Tebrikler, sevgili Oğlaklar! Teselli olsun diye günün sözünü bugünün kaybedeni Kovalara armağan ediyorum: Aziz Alexis gününde Kovaların yataktan çıkmaması en hayırlısı, umalım ki yarın, Azize Bernadette gününde şenlik havasında geçsin hayatları!”

“Bu muhteşem söz için teşekkürler Emma. Bir gün bu sözlerini bir kitapta derlemen eminim dinleyicilerimizi de çok mutlu eder. Reklam arasında bu fikri değerlendireceğiz, ardından sizi

* (Fr.) Al birini vur ötekine, al birini vur ötekine, al birini vur ötekine, sıdkım sıyrıldı... (ç.n.)

yaz günlerimizi aydınlatan ve zirveleri zorlamaya devam eden bir parça bekliyor: Daft Punk-Pharrell Williams'tan Get Lucky! Double MR, saat 05.45, herkese günaydın."

Reklamlar yayımlanırken Emma ve Benjamin sohbete kaldıkları yerden devam ettiler:

"Sahiden Emma, kendini paralamayı bırakmalısın. Nasıl gözüktüğünden haberin var mı?" diye sordu Benjamin. "Asırlardır gün yüzü görmemiş bir hayalet gibisin!"

"O kadar da değil, çok kötüsün. Daha bu sabah makyaj yaptım."

"Gerçekten kendinle ilgilenmeye, uyumaya ve eğlenmeye ihtiyacın var!" diye sürdürdü Benjamin, duyduklarını kulak ardı ederek. "Bugünkü tişörtüme bak! Senin için yazdım, taşı gediğine koydum bence!"

"Çalışmak sağlıklıdır, hiçbir şey yapmamaksa sağlığı korumanın birinci kuralıdır," diye okuduktan sonra güldü Emma: "İyi de bu söz senin değil, Henri Salvador'un!"

"Bu sözleri kulağına benim fısıldamadığımı nereden biliyorsun peki?" dedi Benjamin kendinden emin bir şekilde. "Reklam sloganları yazmakta bile epey marifetliyim, şarkı sözlerini sen düşün! Şaka bir yana Emma, hayat Double MR'dan ibaret değil. Çalışmanın bir sınırı var. Kaldı ki Éric'in bizi zerre umursadığı yok. Dinleyici sayısı katlanarak artarken maaşlarımızın yerinde sayması normal mi sence?"

"Hayır... Ayrıca, baksana..." deyip radyo yayınına kulak verdi genç kadın. "Sanki geçen haftadan da fazla reklam almışız, ne dersin?"

"Aynen öyle, reklamlar çığ gibi artıyor! Dinleyicilere acıyorum... Üstelik iş yükümü de aynı ölçüde artırdı bu durum, bir asistana ihtiyacım olacak. Satışçılar, deli gibi satış yaptı son aylarda. Dinleyici sayısındaki artışı düşününce hiç de mantıksız değil. Bir de Éric zam yapamayacağını söylüyor..."

“Sürekli söyleniyorsun, ama üç yıldır buradasın. Neden ayrılmıyorsun?”

“Yıkılmadım... ama ayakta da değilim. Başka bir yer bulur bulmaz ayrılacağım. İstifa edebilecek olsaydım ederdim ama tek maaşla yeni aldığımız evin borcuna yetişemeyiz. Doğrusunu istersen, yeni demomu bitirmek üzereyim, bu hafta farklı radyo istasyonlarına göndermeye başlayacağım. Artık ulusal radyoları hedefliyorum, yeterli tecrübeyi edindim ben-ce. Neden başka yerlere başvurmuyorsun sen de?”

“Bilmem ki. Bunu hiç ciddi ciddi düşünmedim. Oturduğum yeri, alışkanlıklarımı seviyorum, hem işe yürüyerek gidip gelebiliyorum da... Bir de Éric'in sözleşmemi yenileyeceğine dair umudumu kaybetmedim henüz.”

“Yapma Emma, güldürme beni. Kocamış kadınlar gibi konuşuyorsun! Uyan artık, çık şu konfor alanından! Hayatını bir hiç uğruna...”

Benjamin'in cümlesini tamamlamaya fırsatı olmadı, Jérémy stüdyoya girmişti. 06.00'daki haber bülteni için biraz erken gelmeyi tercih ederdi. Emma Daft Punk'ın parçasının ardından haber saatinin geldiğini duyurdu ve Jérémy yayına girdi. Bu sefer muhabir, metin üzerinde epey çalışmıştı, konuşması akıcı ve anlaşılırdı. Emma onu tebrik etti.

İki sunucu sabahlarını parçaların, haberlerin ve önceden kaydedilmiş köşelerin yayını esnasında Double MR'daki gelecekleri üzerine konuşarak geçirdi. Benjamin, Emma'yı önceliklerini sorgulamaya teşvik etmek istiyordu.

Yayın bitince iki arkadaş, mesailerinin diğer yarısına başlamak üzere ayrıldılar. Benjamin'in kendi ofisine sahip olma ayrıcalığı vardı. Böylece beraber çalıştığı ekiplerle (reklamcılarla, seslendirmecilerle...) sessizlik ve huzur içinde telefon görüşmesi yapabiliyor, radyo reklamları için gerekli ses montajları

üzerinde çalışabiliyordu. Emma ve yayın ekibinin (sunucular, muhabirler) geri kalanı ise dört kabinli bir açık ofisi paylaşmak zorundaydılar. O pazartesi, Jérémy radyo programlarının kaydını yapmak için stüdyoya gittiğinde Emma kendini bu koca alanda bir başına buldu. Ancak etrafın sakin olması odaklanmasına yardım etmedi. Yorgunluktan mı yoksa Benjamin ile yaptığı konuşmadan mı bilmiyordu ama karmakarışık hissediyordu.

Arkadaşı onu, iş hayatını daha fazla sorgulamaya itmekte haklı mıydı? Double MR'da gerçekten hak ettiği yerde miydi?

Kesin olan bir şey varsa o da Emma'nın kendini yorgun hatta tükenmiş hissettiği idi. Altı yıldır dur durak bilmeden fazla mesai yapıyordu. Belki bu kadar fazla iş olması bu seneye özel bir durumdu, fakat genel yayın yönetmeni Éric'in tutmadığı sözler de çok fazlaydı.

Belki de ayrılma vakti gelmişti. Fakat nereye gidecekti? Başka bir radyoya mı?

Emma bu olasılığı hiç düşünmediğini fark etti. Hatırladığı kadarıyla hep Éric'e sadık kalacağını düşünmüştü. Éric kendisine bir şans vermişti, Emma ona borcu olduğunu düşünüyordu.

Haziran 2008'de yüksek lisansını bitirdiğinde işe almıştı onu. Öncesinde, yayın ekibinde üç ay staj yapmıştı. Gayet iyi geçmişti. Sahip olduğu potansiyeli gören Éric, onu hemen işe almıştı. Fikirlerle dolup taşan genç kadın, radyo müdürünü ona kalıcı bir pozisyon teklif etmeye ikna edecek kadar girişimde bulunmuştu. Emma aynı zamanda uygun şartlardan da istifade etmişti. Kadrolu çalışan iki muhabirden biri doğum iznine ayrılmış, üç yıl sonrasındaysa istifa etmişti. Emma doğru zamanda, doğru yerde bulunmuştu.

Double MR'daki ilk yıllarına dönüp bakınca, içini çalışma şevkiyle dolduran sevincini ve merakını hatırladı. Onda hiçbir heyecan uyandırmayan bir bölümü beş yıl boyunca